

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708200343
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1708200343.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., IČO: 34 127 798, Žilinská cesta č. 130, Piešťany, zastúpený: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., IČO: 36 866 598, Žilinská cesta č. 130, Piešťany, proti žalovaným: X/ V. F., R.. XX. XX. XXXX, D. J. B.. Č.. X, D., X/ K. F., R.. XX. XX. XXXX, D. J. B.. Č.. X, D., o zaplatenie istiny 1. 748, 51 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 06. októbra 2021, č. k. 5C/165/2013 - 356, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 398, 51 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 1. 748, 51 eur od 21. 01. 2007 do 23. 06. 2010, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 1. 498, 51 eur od 24. 06. 2010 do 09. 08. 2010, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 1. 248, 51 eur od 10. 08. 2010 do 30. 09. 2010, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 1. 048, 51 eur od 01. 10. 2010 do 31. 03. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 848, 51 eur od 01. 04. 2011 do 06. 05. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 748, 51 eur od 07. 05. 2011 do 07. 07. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 698, 51 eur od 08. 07. 2011 do 11. 08. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 598, 51 eur od 12. 08. 2011 do 12. 10. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 498, 51 eur od 13. 10. 2011 do 31. 12. 2012, s úrokom z omeškania vo výške 20, 20 % ročne zo sumy 398, 51 eur od 01. 01. 2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi voči žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 5, 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d), § 369 ods. 1, § 497 Obchodného zákonníka a vecne tým, že pri skúmaní Zmluvy o úvere, či spĺňa všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, sa zaoberal najprv tým, či žalovaní úver skutočne čerpali (§ 4 ods. 4 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch), keď dospel k záveru, že je nepochybné nielen to, že žalovaní poskytnutý úver čerpali, ale že ho až do 31. 12. 2012 splácali nepravidelne. Skonštatoval, že zmluva je dostatočne jasná a zrozumiteľná, nevyvolávajúca pochybnosti minimálne v otázke výšky úveru, úrokovej sadzby, poplatkov, výšky splátok, úrokov z omeškania, splatnosti a ďalších náležitostí upravených v čl. I. Zmluvy

o úvere a článkoch nasledujúcich, z dôvodu ktorého neobstojí námietka žalovaných, že „istinu preplatili“, pretože v zmluve boli dohodnuté aj poplatky a úrok, ktoré boli povinné v zmysle zmluvných dojednaní zaplatiť, okrem toho zmluva o úvere je odplacnou zmluvou a je teda prirodzené, že pri poskytnutí úveru dlžník okrem samotného úveru zaplatí i odplatu (a ako správne uviedol žalobca, takéto poplatky boli banky v čase uzavretia zmluvy o úvere oprávnené účtovať, a to i v zmysle zákona o bankách i zákona o spotrebiteľských úveroch, keď zmena zákona o bankách vo vymedzenom zmysle v § 37 nastala s účinnosťou od 10. 06. 2013). Uviedol, že z transakcií na úvere č. 0182029284 a Výpisu z úveru žalovaných mal jednoznačne preukázané, že žalovaní neplnili svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere splácať úver riadne a včas s tým, že procesná argumentácia žalovaných, podľa ktorej z uhrádzania splátok je „vidieť znaky pravidelnosti“, nie je spôsobilá spochybniť právo na zosplatnenie zostatku úveru ku dňu 13. 10. 2006, ktoré bolo žalovaným oznámené podaním právneho predchodcu žalobcu doručené im dňa 13. 11. 2006, keď žalovaní počas konania nárok na zosplatnenie úveru, ako ani nárok na úroky z omeškania po zosplatnení nenamietali. Poukázal na skutočnosť, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavovala výška záväzku žalovaných sumu 59. 694, 30,- Sk (1. 981, 49 eur) s príslušenstvom, po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovaní realizovali v prospech právneho predchodcu žalobcu dňa 20. 01. 2007 (vyplýva z transakcií o úvere, č. I. 9) úhradu vo výške 10. 000,- Sk (331, 94 eur), keď právny predchodca žalobcu si voči žalovaným v podanej žalobe uplatnil nárok na zaplatenie sumy 52. 675, 70,- Sk (1. 748, 51 eur) s úrokom z omeškania 20, 20 % ročne z tejto sumy a nakoľko v priebehu konania zo strany žalovaných došlo k ďalším úhradám v prospech právneho predchodcu žalobcu, žalobca vzal žalobu v časti zaplatenia 1. 350 eur späť, pričom v tejto súvislosti upravil žalobný návrh v podaní zo dňa 09. 10. 2017 a konanie bolo v tejto časti istiny a prislúchajúcich úrokov z omeškania právoplatne zastavené rozsudkom zo dňa 28. 12. 2017, č. k. 5C/165/2013 - 236. K zvyšnému nároku na zaplatenie sumy 398, 51 eur, ktorý ostal predmetom konania uviedol, že nárok na zaplatenie tejto sumy odvodil z listinných dôkazov, čl. I. Zmluvy o úvere, podľa ktorej boli žalovaní povinní právnenému predchodcovi žalobcu platiť v pravidelných mesačných splátkach k 10. dňu v mesiaci sumu 1. 940,- Sk, pričom zároveň boli povinní zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky úveru, splatný pri podpise zmluvy, okrem toho boli žalovaní povinní platiť štvrťročne poplatok za správu úveru vo výške 100,- Sk a napokon boli povinní platiť úrok vo výške 9, 80 % p. a., ktorý bol podľa čl. IV. bod 2 Zmluvy o úvere dohodnutý ako pohyblivý, a preto vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že výška zostatku úveru ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a následne žalovaná suma 52. 675, 70,- Sk, s poukazom na to, že žalovaní v deň vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a následne ešte dňa 20. 01. 2007 uskutočnili úhradu za úver, a s poukazom na čl. II. bod 4. Zmluvy o úvere, boli oprávnené. Poukázal na to, že žalovaní v priebehu konania uskutočnili ďalšie úhrady, dňa 23. 06. 2010 a dňa 09. 08. 2010 zaplatili sumu 250 eur, dňa 30. 09. 2010 a dňa 31. 03. 2011 sumu 200 eur, dňa 06. 05. 2011, 11. 08. 2011, 12. 10. 2011, 31. 12. 2011 sumu 100 eur, dňa 07. 07. 2011 sumu 50 eur, spolu 1. 350 eur, čím bolo preukázané, že nezaplatená istina predstavuje sumu 331, 94 eur. Priznanie príslušenstva k judikovanej istine odôvodnil § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, čl. I a čl. IV. bod 2 Zmluvy o úvere a vecne tým, že právny predchodca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 20, 20 % ročne, pričom úroková sadzba dohodnutá podľa zmluvy ako premenlivá sa tak počas trvania zmluvného vzťahu menila (§ 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), keď aj z výpisu z úveru je zrejmý vývoj úrokovej sadzby, ktorá v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola vo výške 10, 10 % a nakoľko podľa Zmluvy o úvere bola výška úroku z omeškania platne dohodnutá ako dvojnásobok úrokovej sadzby, priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške 20, 20 % ročne s tým, že v zmysle citovaných prechodných ustanovení Obchodného zákonníka, nemožno aplikovať terajšiu právnu úpravu, ktorá aj v obchodnoprávných vzťahoch limituje výšku úrokov z omeškania, pokiaľ sa jedná o spotrebiteľa, keďže zmluvne dohodnuté úroky pred prvým februárom 2013 nemožno limitovať vládnym nariadením, do úvahy prichádza len rozpor s dobrými mravmi/zásadami poctivého obchodného styku, ktorý však nezistil. Uviedol, že nakoľko považoval nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny vo výške 1. 748, 51 eur v čase podania žaloby za preukázaný, rovnako tak skutočnosť, že žalovaní sa s plnením povinností vyplývajúcich im zo Zmluvy o úvere dostali do omeškania, zaviazal žalovaných okrem povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 398, 51 eur, aj na povinnosť zaplatiť žalobcovi 20, 20 % ročný úrok z omeškania. Námietku žalovaných, že pôvodný žalobca nemal dôvod postupovať pohľadávku na žalobcu vyhodnotil ako irelevantnú, nakoľko „bezdôvodné“ postúpenie pohľadávky zákon o spotrebiteľských úveroch nevyklučuje (s odkazom na Občiansky zákonník, i bez súhlasu spotrebiteľa) s tým, že ak by sa aj postúpenie pohľadávky z úverovej zmluvy malo posudzovať podľa aktuálnych ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali a nie je dôvod sa domnievať, že by boli týmto postúpením akýmkoľvek spôsobom negatívne dotknutí. Podotkol, že argumentácia vo vzťahu k otázke, či má žalobca právo v zmysle zákona o bankách

spravovať žalovanú pohľadávku nie je právne relevantná, pretože na žalobcu bola pohľadávka zo Zmluvy o úvere len postúpená i s príslušenstvom (§ 524 Občianskeho zákonníka) a tento nevykonáva bankovú činnosť v zmysle zákona. Ako neďovodnú vyhodnotil aj námietku žalovaných, podľa ktorej bolo zosplatnenie úveru v rozpore s dobrými mravmi (pričom neskôr v priebehu konania zosplatnenie uznali), keď za predpokladu, že žalovaní nesplácali svoje záväzky riadne a včas (ako sami potvrdili), je mimoriadne zosplatnenie bežným zmluvným (obchodným) dojednaním, keď dokonca i aktuálny § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje takýto postup veriteľa. Uviedol, že nebolo možné vyhovieť návrhu žalobcu prednesenom na pojednávaní, konanom dňa 10. 09. 2021, navrhujúceho rozhodnúť vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalovaných, nakoľko neboli splnené podmienky podľa C. s. p., resp. s poukazom na § 299 C. s. p., takéto rozhodnutie nebolo možné. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 C. s. p. a vecne tým, že pri posudzovaní nároku bral do úvahy úspech vo veci, ako aj procesné zavinenie zastavenia konania, ktoré nastalo v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby, keď ustálil, že zastavenie konania procesne zaviniť žalovaní, ktorí svoj záväzok neplnili riadne a včas a ani po mimoriadnom zosplatnení žaloby na niekoľko výziev právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie zostatku úveru s príslušenstvom nereagovali, resp. uhradili len malú časť, z čoho vyplýva, že v čase podania žaloby bol nárok vtedy právneho predchodcu žalobcu oprávnený a dôvod, pre ktorý žalobca počas konania vzal žalobu v časti istiny vo výške 1. 350 eur späť, bolo občasné uhrádzanie splátok na už zosplatnený úver s tým, že v časti nároku, ktorý zostal predmetom konania po čiastočnom späťvzatí mal žalobca plný úspech, a preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) C. s. p., a navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhli, aby odvolací súd rozhodol sám. Namietli, že nemajú vykázané doručenie predvolania na posledné pojednávanie v predmetnej veci z dôvodu, že ich právny U. I. S. W. S., N. zomrel, čo sa dozvedeli až z listu povereného likvidátora advokátskej kancelárie S. Q. W. zo dňa 01. 12. 2021, a preto im bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže nemohli uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Uviedli, že z tohto dôvodu neboli splnené procesné podmienky a konanie má tak inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň namietli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko sa súd mal zaoberať nimi namietanou otázkou súladu žalovaných úrokov z omeškania a súladu s dobrými mravmi, keďže zmluvné dojednanie úrokov z omeškania, tak ako aj ostatných ustanovení zmluvy, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, pretože takáto dohoda zmluvných strán je neplatná (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011) a trvali na tom, že požadované úroky vo výške až 20, 20 % ročne sú v rozpore s dobrými mravmi.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť. K tvrdeniu žalovaných, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces, nakoľko im nebolo vykázané doručenie predvolania na pojednávanie, keďže ich právny U. S. W. S. zomrel, o čom sa dozvedeli z listu povereného likvidátora advokátskej kancelárie S. Q. W. zo dňa 01. 12. 2021, žalobca uviedol, že zo zápisnice z pojednávania, ktoré sa uskutočnilo dňa 10. 09. 2021 vyplýva, že právny zástupca žalovaných S. W. S. mal vykázané doručenie predvolania na pojednávanie dňa 11. 06. 2021, pričom nie je zrejmé, z akého dôvodu nebolo súdu oznámené úmrtie advokáta S. W. S. ani do dňa pojednávania, t. j. do 10. 09. 2021, či už zo strany likvidátora advokátskej kancelárie zosnulého advokáta alebo iného pracovníka advokátskej kancelárie, avšak má za to, že súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď predmetné pojednávanie odročil na deň 06. 10. 2021 za účelom vyhlásenia rozsudku a súčasne postupoval správne, keď vo veci samej rozhodol napadnutým rozsudkom. Poukázal na to, že za účelom získania informácií o postupe po smrti advokáta S. W. S. sa pokúsil skontaktovať s povereným likvidátorom advokátskej kancelárie, S. Q. W., avšak bez úspechu, a preto zastáva právny názor, že odvolanie žalovaných proti rozsudku bolo podané oneskorene, po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na podanie opravného prostriedku. K súladu úrokov z omeškania s dobrými mravmi žalobca uviedol, že v prípade, ak by odvolací súd posúdil odvolanie žalovaných ako včas podaný opravný prostriedok, opakovane uvádza, že výška úroku z

omeškania, resp. spôsob jej výpočtu bol jasne uvedený v základných ustanoveniach úverovej zmluvy, pričom táto bola dohodnutá ako dvojnásobok úrokovej sadzby.

4.

Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k ich odvolaniu uviedli, že s ním nesúhlasia, považujú ho za nepravdivé a tendenčné s tým, že zotrvávajú na svojej doterajšej argumentácii a majú za to, že odvolaním napadnuté nesprávne prvostupňové rozhodnutie je zaťažené vytknutými odvolacími dôvodmi. Uviedli, že úmrtie ich právneho zástupcu je špecifickou a nimi neovplyvniteľnou situáciou, v dôsledku ktorej im nebolo vykázané doručenie predvolania na posledné pojednávanie v predmetnej veci, v dôsledku čoho im bola odňatá možnosť konať pred súdom a teda nemohli uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Žalovaní 1/ a 2/ zopakovali svoju argumentáciu z odvolania, a preto považoval odvolací súd za nadbytočné ju duplicitne uvádzať.

5.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podaniu žalovaných 1/ a 2/ poukázal na to, že žalovaní neuvádzajú žiadne nové skutkové tvrdenia, pričom iba zotrvávajú na svojich vyjadreniach obsiahnutých v odvolaní, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 06. 10. 2021, sp. zn. 5C/165/2021. Uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na svojich skutkových tvrdeniach obsiahnutých vo vyjadrení k podanému odvolaniu a dodal, že je nepravdivé tvrdenie žalovaných, že súd sa v predmetnom konaní nezaoberal otázkou súladu úrokov z omeškania s dobrými mravmi, nakoľko prvostupňový súd sa s touto otázkou vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď uviedol, že rozpor uplatňovaných úrokov z omeškania s dobrými mravmi nezistil.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 09. júna 2022 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

7.

Odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

V posudzovanej veci ide o v poradí tretí rozsudok súdu prvej inštancie, keď v poradí druhý rozsudok zo dňa 04. júla 2019, č. k. 5C/165/2013 - 280, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. októbra 2020, č. k. 10Co/115/2019 - 337 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, nakoľko v ňom úplne absentovala úvaha, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k záveru, že ku dňu rozhodovania predstavoval dlh žalovaných 1/ a 2/ sumu 66, 57 eur.

10.

Súd prvej inštancie riadiac sa v ďalšom konaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 C. s. p.) správne ustálil výšku žalovanej istiny po špecifikovaní čiastkových úhrad splátok úveru žalovanými 1/ a 2/, t. j. v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a stranami navrhnutých dôkazov, a následne napadnutým rozsudkom rozhodol vecne správne.

11.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaných 1/ a 2/ v podanom odvolaní, že im procesným postupom prvoinštančného súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať, keďže nemohli uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, nakoľko nemali vedomosť o pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, keďže ich právny zástupca zomrel, pretože z obsahu spisu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že právnomu zástupcovi žalovaných 1/ a 2/ bolo dňa 11. 06. 2021 (viď č. l. 352 spisu) riadne doručené predvolanie na pojednávanie, ktoré súd prvej inštancie nariadil na 10. 09. 2021, avšak ich právny zástupca sa na pojednávanie nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil, a preto postupoval súd prvej inštancie správne, keď vo veci konal v neprítomnosti právneho zástupcu, pričom je nutné dodať, že uvedené pojednávanie bolo odročené na deň 06. 10. 2021 iba za účelom vyhlásenia rozsudku (§ 219 ods. 2 C. s. p.), keď na pojednávaní dňa 10. 09. 2021 súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie, ktorým dokazovanie ukončil.

12.

V procesnej situácii, ak má súd preukázané doručenie predvolanie strane sporu alebo jej právnomu zástupcovi (prejednávania vec), a tá sa napriek riadne doručenému predvolaniu pojednávania bez ospravedlnenia nezúčastní a ani nenavrhuje odročenie pojednávania, je postup súdu, ktorý rozhodne, že bude konať aj v neprítomnosti strany, absolútne súladný so zákonom (§ 180 C. s. p.), z dôvodu ktorého posúdil odvolací súd tvrdenia žalovaných 1/ a 2/, namietajúcich porušenie ich procesných práv v konaní pred súdom prvej inštancie za právne bezvýznamné, nakoľko je nesporné, že prvoinštančný súd dňa 10. 09. 2021 nemal vedomosť o úmrtí ich právneho zástupcu a je nutné dodať, že ani z odvolania proti napadnutému rozsudku nevyplýva dátum úmrtia ich právneho zástupcu, keďže ho žalovaní 1/ a 2/ neuviedli.

13.

Z obsahu spisu totiž bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že sa súd prvej inštancie o úmrtí právneho zástupcu žalovaných 1/ a 2/ dozvedel po tom, ako sa mu nepodarilo zrealizovať elektronické doručenie napadnutého rozsudku, keď sa poštová zásielka, ktorou následne doručoval rozsudok ich právnomu zástupcovi vrátila dňa 17. 01. 2022 s poznámkou poštového doručovateľa, že adresát zomrel. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď po zistení, že právny zástupca žalovaných 1/ a 2/ zomrel, doručil rozsudok žalovaným 1/ a 2/, ktorí si ho prevzali dňa 21. 01. 2022, a preto ich odvolanie podané poštovou prepravou dňa 01. 02. 2022, bolo podané v zákonnej lehote.

14.

K odvolacej námietke žalovaných 1/ a 2/, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zaoberať sa súladom žalovaných úrokov z omeškania s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne, keď dospel k záveru, že v posudzovanej veci žiadny rozpor s dobrými mravmi, resp. so zásadami poctivého obchodného styku nezistil, pričom na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorý žalobcovi priznal aj uplatnené príslušenstvo k žalovanej istiny dodáva, že s touto argumentáciou sa už odvolací súd vysporiadal v uznesení, ktorým v poradí druhý rozsudok zrušil tak, že rozhodnutie v časti uloženej povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spolu s istinou aj úroky z omeškania a poplatky, je vecne správne, nakoľko sa žalovaní na

ich úhradu zaviazali platne uzavretou Zmluvou o úvere „investície na modernizáciu nehnuteľnosti“, č. 0182029284, dňa 21. 05. 2003.

15.

S poukazom na zákonné ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, a vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav vykonaním potrebných a stranami navrhnutých dôkazov, a žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní neuviedli žiadne tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, odvolací súd sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktorým rozhodol vecne správne, a preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil.

16.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).